

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše ve věci

žalobce: **L. L.**
bytem xxx xxx
zastoupen advokátem JUDr. Lukášem Zárybnickým
sídlem Kodaňská 1007/40, Praha 10

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 00 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MZP/2023/500/1324, sp. zn. ZN/MZP/2023/500/171 ze dne 23. 2. 2023

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a napadené rozhodnutí.

1. Česká inspekce životního prostředí, Oblastní inspektorát Praha (dále jen „**ČIŽP**“) rozhodnutím č. j. ČIŽP/41/2022/8899 ze dne 16. 8. 2022 zahájila v souladu s § 3 odst. 2 zákona č. 282/1991

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa (dále jen „zákon o ČIZP“) s žalobcem správní řízení o opatření k nápravě, spočívající v odstranění nepovoleně vybudovaného objektu ze dřeva o výšce 5,64 m se zábradlím na čtyřech trámových podpěrách (hranolech), včetně zpevnění místa pod objektem samým a v jeho okolí, tedy kačírku a dřevěné podlahy, a to na celkové ploše 5,8 x 6,1 m na lesním pozemku p. č. xxx v k. ú. xxx, v místě porostní skupiny 50Ra8 („předmětný objekt“). Objekt, jenž správní orgány uložily odstranit, je dřevostavbou na 4 trámových podpěrách o půdorysu 5,8 x 6,1 m ve výšce 5,64 m se zábradlím (dále jen zařízení) a s příslušnými terénními úpravami lesní půdy. Místo samotné bylo zpevněno kačírkem, pochozí plocha byla zpevněna dřevěnou podlahou a byly zde schody vedoucí k uzavřené části objektu. Zařízení bylo vybaveno svodem vody, zásobníkem na vodu a kouřovodem. Na místě se rovněž nacházelo běžné rekreační zahradní vybavení, nástroje a palivo na otop. Vlastníkem předmětného pozemku je žalobce, který během kontroly uvedl, že posed postavil svépomocí bez jakýchkoli povolení za účelem provozování glampingu.

2. Po vyhodnocení všech podkladů ČIZP vydala rozhodnutí ze dne 28. 4. 2023, č. j. ČIZP/41/2023/5319 (dále jen „rozhodnutí ČIZP“), kterým žalobci uložila ve výroku I podle ustanovení § 3 odst. 2 zákona o ČIZP opatření k odstranění zjištěných nedostatků a nápravě spočívající v odstranění předmětného objektu, a to do 30. 6. 2023. Výrokem II rozhodnutí ČIZP byla žalobci v souladu s § 79 odst. 2 a 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a v souladu s ust. § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 520/2005 Sb.“), uložena povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

3. Proti rozhodnutí ČIZP podal žalobce prostřednictvím svého zástupce odvolání dne 8. 5. 2023, které doplnil dopisem ze dne 23. 5. 2023 a ve kterém namítal nevykonatelnost a nepřezkoumatelnost výroku rozhodnutí, nepřiměřený termín ke splnění nápravného opatření, nepřezkoumatelnost výroku rozhodnutí z důvodu absence právního hodnocení, vadnost oznámení o zahájení řízení, porušení procesních pravidel – nerozhodnutí o žádostech, neprovedení navržených důkazů, nedůvodnost opatření k nápravě v projednávané věci, chybné posouzení vzhledu a účelu stavby, porušení zásady in dubio pro reo, zmatečnost napadeného rozhodnutí a nesprávné doručení.

4. Žalovaný, jako příslušný odvolací orgán podle ustanovení § 89 odst. 1 správního řádu, a podle ustanovení § 6 odst. 2 zákona o ČIZP, rozhodnutím č. j. MSP/2023/500/1324 ze dne 30. 6. 2023 (dále jen „napadené rozhodnutí“) rozhodl o změně rozhodnutí ČIZP tak, že text výroku I na str. 1: „Termín splnění: do 30. 6. 2023“ se nahrazuje textem: „Termín splnění: do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí.“, ve zbytku žalovaný dle § 90 odst. 5 správního řádu rozhodnutí ČIZP potvrdil.

5. Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí dne 12. 7. 2024 žalobu ve smyslu § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a to proti všem výroků napadeného rozhodnutí, v které požadoval rozhodnutí žalovaného zrušit a přiznat žalobci náklady řízení.

II. Argumentace žalobce.

6. Žalobce ve své žalobě namítá, že napadené rozhodnutí je postiženo vadou, když ani napadené rozhodnutí ani rozhodnutí ČIZP neobsahují ve výroku rozhodnutí odkaz na konkrétní ustanovení zákona, které žalobce porušit, v této souvislosti odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46.
7. Dále žalobce pokládá za nedostatečně vymezení právní úpravy, na základě které bylo ČIZP zahájeno správní řízení o opatření k nápravě, a z toho vycházející nedostatečné vymezení zákonné povinnosti, kterou měl pan L. porušit.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

8. Žalobce rozporuje, že by byl dán, respektive prokázán protiprávní stav, když předmětný objekt nepotlačuje jakoukoliv funkci lesa a nemá negativní vliv na les, což žalobce staví na odborném vyjádření znalce z oboru lesního hospodářství, odvětví myslivost, Ing. et Ing. Jiřího Mosteckého, CSc. (dále jen „Ing. Mostecký“). Žalobce tvrdí, že předmětný objekt i jeho nájem mají edukační funkci.
9. Dle žalobce není primárním účelem posedu úplatný pronájem třetím osobám, když dle § 125 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) platí, že stavba je určena k účelu, pro který je svým stavebně technickým uspořádáním vybavena. Dle něj se předmětný objekt nijak neliší od „veřejností běžně vnímaného kteréhokoliv jiného lesního posedu, má stejné funkce a umožňuje svému majiteli nepochybně zajistit hospodaření v lese, kdy namátkově slouží např. k uskladnění dřeva, jako úkryt nástrojů potřebných pro správu lesa apod.“, pomáhá s péčí o les tím, že v něm žalobce může přenocovat, uskladnit nářadí či sazenice, a šetří žalobci náklady na dopravu související s obhospodařováním lesa. V neposlední řadě odkazuje na to, že při výstavbě předmětného objektu nevyužil těžkou techniku a na to, že Ing. Mostecký jeho výstavbu ocenil.
10. Žalobce se domnívá, že došlo k porušení zásady in dubio pro reo tím, že nebylo dostatečně prokázáno, zda předmětný objekt narušuje funkci lesa nebo na něj má negativní vliv ve smyslu § 13 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „lesní zákon“).
11. Žalobce v rámci správního řízení učinil procesní návrh dle § 36 odst. 1 správního řádu, kterým navrhoval provedení důkazu odborným vyjádřením Ing. Mosteckého, jehož provedení bylo ČIZP odmítnuto jako nezákonný důkaz, přičemž žalovaný tento postup potvrdil. Rovněž nebyl proveden důkaz žalobcem předloženou nájemní smlouvou, kterou žalobce k předmětnému objektu uzavíral se zájemci. Žalobce se domnívá, že vzhledem k neprovedení těchto důkazů je řízení zatíženo podstatnou procesní vadou a že nebyl úplně zjištěn skutkový stav.
12. Žalobce je názoru, že došlo k porušení procesních pravidel, když ČIZP nerozhodla o jeho návrhu ze dne 6. 10. 2022 o nařízení ústního jednání ve smyslu § 49 správního řádu, ani o jeho žádosti o přerušení řízení. Žalobce v tomto kontextu považuje za nepostačující způsob vypořádání se s touto námitkou žalovaným, kdy se, dle jeho názoru, jedná o podstatnou procesní vadu, jež měla mít za následek zrušení napadených rozhodnutí.
13. Žalobce považuje odůvodnění napadeného rozhodnutí za nepřezkoumatelné, jelikož v něm žalovaný opakovaně odkazuje na rozhodnutí ČIZP a na přestupkové řízení vedené proti osobě žalobce bez rozvíjení vlastní argumentace. V tomto žalobce spatřuje porušení práva na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a odkazuje na nález Ústavního soudu sp. zn. II ÚS 1842/12.
14. Na závěr žalobce uvádí, že žalovaný nebyl oprávněn stanovit novou lhůtu pro odstranění stavby v případě, že shledal stanovení lhůty ČIZP vadným. Dle žalobce měl v takovém případě žalovaný rozhodnutí ČIZP zrušit, aby ČIZP mohla ve věci znovu rozhodnout. I tak však žalobce považuje dvouměsíční lhůtu, kterou stanovil žalovaný v napadeném rozhodnutí za zjevně nepřiměřenou, respektive příliš krátkou, a to zejména vzhledem k tomu, že žalobce předmětný objekt postavil svépomocí za „*cca 7 – 8 měsíců*“ a že není možné, aby k jeho odstranění byla využita těžká technika. Také poukazuje na to, že má naplánovány pracovní cesty do zahraničí v nejistých termínech po datu nabytí právní moci napadeného rozhodnutí. Žalobce pak v důsledku absence reakce na svůj návrh stanovit lhůtu pro odstranění stavby 6 měsíců, jak jej uvedl ve svém vyjádření ze dne 17. 4. 2023, považuje rozhodnutí ČIZP za nepřezkoumatelné.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

III. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný ve svém vyjádření vyjádřil názor, že rozhodnutí ČIZP má veškeré náležitosti vyžadované § 68 správního řádu a s odkazem na usnesení Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 165/2016 ze dne 31. 10. 2017 zdůraznil, že se v daném případě nejedná o přestupkové řízení.

16. Žalovaný neshledal důvodnost pochybností žalobce o tom, jaké řízení o kterých nápravných opatřeních proti němu ČIZP vede v návaznosti na oznámení ČIZP, když z uvedených ustanovení zákona o ČIZP je jednoznačně seznatelný právní předpis i oblast ochrany životního prostředí, na jejímž úseku bylo řízení zahájeno. V této souvislosti odkázal žalovaný na proběhlou kontrolu a protokol z ní č. j. ČIZP/41/2022/7314 ze dne 24. 6. 2022, z jejichž závěrů má být jednoznačné jejich směřování do oblasti ochrany lesa.

17. Žalovaný předkládá, že zbudování a provozování předmětného objektu není v lese bez dalšího přípustné, může mít škodlivý vliv na les a jeho funkce, a představuje porušení povinností stanovených v ustanovení ů 11 odst. 1 a 4, § 13 odst. 1 a § 20 odst. 1 písm. b) lesního zákona. Dále žalovaný zdůraznil, že předmětný objekt byl dle tvrzení samotného žalobce zbudován za účelem provozování tzv. glampingu a jedná se o poměrně luxusně vybavené rekreační zařízení ubytovacího charakteru, které je komerčně nabízeno k pronájmu mj. na internetových stránkách https://boudabudka.eu/. Žalobce se dle žalovaného účelově snaží tvrdit, že zbudoval zařízení, které má sloužit k plnění funkcí lesa, příp. jako posed či jiné obdobné zařízení dle zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o myslivosti"), třebaže je toto dle něj v rozporu se skutkovými zjištěními. Žalovaný pokládá za absurdní „*dovozovat povahu zařízení např. ze skutečnosti že z luxusní terasy s posezením, sedačkou a grilem na střeše objektu lze (z povahy umístění) dobře pozorovat zvěř, či že žalobce do objektu umístil publikaci o zvěři, ptactvu a lese."* Poukazuje také na absenci podkladů pro tvrzení o tom, že by předmětný objekt sloužil k uskladnění nářadí či sazenic, a na rozpor takového tvrzení se zjištěním skutkovým stavem. Žalovaný nesouhlasí s tím, že by předmětný objekt nenarušoval funkce lesa, přičemž upozorňuje na vytíženost předmětného objektu, jakožto rekreačního zařízení a v na důslednou „*zvýšenou koncentraci lidí na jednom místě, rozdělávání ohňů, hluk reprodukované hudby i jiný apod.*"

18. Žalovaný považuje za zřejmé, že ze strany správních orgánů o povaze uvedeného zařízení a jeho dopadech na lesní prostředí nevznikly pochyby, a není tedy na místě aplikovat zásadu *in dubio pro reo*, když skutkový stav byl v řízení dostatečně zjištěn a zachycen ve správním spise.

19. V souvislosti s žalobcovou námitkou neprovedení jím navrhovaných důkazů poukázal žalovaný na zásadu volného hodnocení důkazů dle § 52 správního řádu. Je názoru, že by důkaz výslechem Ing. Mosteckého ani nájemní smlouvou vytvořenou samotným žalobcem nemohly mít dopady na hodnocení objektivně zjištěného skutkového stavu. Rovněž zdůraznil, že správní orgány důkazní návrhy neopomenuly a v rozhodnutích je řádně okomentovaly.

20. Žalovaný v souvislosti s tím, že ČIZP nerozhodla o jeho návrhu na nařízení ústního jednání a o žádosti o přerušení řízení, předestírá následující: „*Uvedenou námitku se žalovaný zabýval v napadeném rozhodnutí a je na místě zopakovat, že inspekce namítaným způsobem nanejvýš plně nevyhověla principu tzv. dobré správy, nicméně v jejím procesním postupu rozhodně nelze spatřovat zásadní porušení procesních práv žalobce, jak konstatuje ve své žalobě. Řízení o uložení nápravných opatření se vede dle správního řádu a v otázce „žádosti o nařízení ústního jednání" nemá správní orgán povinnost, ani procesní možnost, rozhodnout usnesením, tak jako např. v § 80 odst. 2 zákona č. 50/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů. Pokud inspekce vyhodnotila, že nařízení ústního jednání nebylo e splnění účelu řízení a uplatnění práva žalobce nezbytné (jak lze seznat z jejího rozhodnutí), mohla a v souladu se zásadou dobré správy zřejmě měla tuto skutečnost sdělit žalobci neformálním procesním úkonem. Stejně tak v uvedeném řízení z moci úřední správní orgán může, shledá-li k tomu důvody a není-li to v rozporu s veřejným zájmem, přerušit řízení. Nicméně negativní výsledek „žádosti o přerušení řízení" ve smyslu § 64 odst. 3 správního řádu opět nemůže správní orgán účastníkovi řízení sdělovat formou usnesení, nýbrž „prostým" sdělením. Pokud se žalobce o výsledku svých „žádostí" dozvěděl se značným časovým odstupem až z prvostupňového rozhodnutí, neutrpěla tím žádná jeho procesní práva takovým*

způsobem, aby t znamenalo nezákonnost postupu inspekce v prvním stupni. Žalobce tak měl v řízení dostatečný jak časový, tak procesní prostor uplatňovat svá práva, proto lze označit uvedenou námitku jako nedůvodnou."

21. Žalovaný nesouhlasí s nepřezkoumatelností odůvodnění napadeného rozhodnutí, které by měl způsobit tím, že bez dalšího odkázal na závěry ČIZP, jelikož se s jejími závěry plně ztotožnil. Dle něj jsou „*rozhodnutí prvého a druhého stupně jedním celkem, který se může vzájemně doplňovat*", k čemuž předkládá rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 161/2013 ze dne 31. 10. 2014

22. Žalovaný poukázal na apelační zásadu odvolacího řízení správního, kdy ke zrušení a vrácení rozhodnutí k novému projednání má být přistoupeno, pouze pokud nemůže vady rozhodnutí napravit odvolací orgán, a proto nenachází důvody, pro které by žalovaný nemohl novou, řádně odůvodněnou lhůtu stanovit sám. Žalovaný vyjádřil názor, že vzhledem ke konstrukční jednoduchosti předmětného objektu je snadno realizovatelné jej ve stanovené lhůtě odstranit a že lhůta je tedy přiměřená, přičemž žalobce neprokázal opak. Žalovaný přitom považuje za irelevantní, že žalobce plánuje cesty do zahraničí.

23. Žalovaný na závěr navrhuje, aby byla žaloba v plném rozsahu zamítnuta a žalobci nebyla přiznána náhrada nákladů řízení.

IV. Posouzení věci soudem.

24. Soud nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně vycházeje ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, přezkoumal je na základě podané žaloby v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.], včetně řízení předcházejícího jeho vydání, jakož i z hlediska vad, k nimž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti. Při tom naznal, že žaloba není důvodná.

25. Ve věci proběhlo dne 12.12. 2024 veřejné jednání, v rámci něhož oba účastníci setrvali na svých stanoviscích vyjádřených v písemných podáních. Právní zástupce žalobce uvedl, že dlažba z kačírku nacházející se pod objektem byla odstraněna, dále trval na tom, že lhůta dvou měsíců stanovená žalovaným pro odstranění stavby je příliš krátká. Žalovaný odkázal na vyjádření k žalobě a rozhodnutí NSS čj. 14 A 123/2023-50 ze dne 6.12.2023, kde je řešena shodná otázka stejného objektu. Žádný z účastníku nežádal o dokazování. Soud provedl ze správního spisu jeden z podkladů rozhodnutí, a to promítnutím fotodokumentace, zachycující stav a vzhled objektu v době správního řízení. Z fotodokumentace vyplývá, že se jedná o objekt sloužící k ubytování, nikoli posed.

26. Ustanovení § 3 odst. 2 ve spojení s § 2 zákona o ČIZP dává ČIZP oprávnění ukládat opatření k odstranění a nápravě zjištěných nedostatků týkajících se funkcí lesů jako složky životního prostředí. Funkce takového opatření pak není sankční, jak je tomu u pokut za přestupky, nýbrž restituční, což má následně i výrazný vliv na povahu samotného řízení. Usnesení Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 165/2016-46 ze dne 31. 10. 2017, na které odkázal žalobce, se zabývá výkladem správního řádu v kontextu řízení o přestupku, proto na projednávanou věc nedopadá.

27. S námitkou žalobce, že z oznámení ČIZP nebylo zřejmé, dle jakého zákona je správní řízení zahajováno, se nelze ztotožnit. V oznámení ČIZP vymezila svou působnost dle § 2 a § 3 odst. 1 zákona o ČIZP, z čehož je zřejmé, že jde o oblast ochrany lesa, respektive dle § 3 odst. 1 zákona o ČIZP o *nedostatky a škody na funkcích lesa jako složce životního prostředí, jejich příčiny a osoby zodpovědné za jejich vznik nebo trvání*. Ze samotného jazykového výkladu citovaného ustanovení jsou oblast působnosti a vymezení předmětného protiprávního stavu zřejmé a nelze zde shledat možnost záměny s působností ČIZP např. na poli ochrany přírody a krajiny či vodního zákona, jak uvádí žalobce.

28. Základní nedostatek argumentace žalobce, co se týče jeho oprávněnosti vybudovat předmětný objekt, je chybný výklad ustanovení § 13, odst. 1 lesního zákona, který stanoví: „*Veškeré pozemky určené k plnění funkcí lesa musí být účelně obhospodařovány podle tohoto zákona. Jejich využití k jiným účelům je*

zakázáno. O výjimce z tohoto zákazu může rozhodnout orgán státní správy lesů na základě žádosti vlastníka lesního pozemku nebo ve veřejném zájmu."Toto ustanovení obsahuje výslovné omezení využití pozemků určených k plnění funkce lesa právě a pouze na plnění funkce lesa. O výjimce z tohoto pravidla by musel rozhodnout příslušný orgán, nikoliv vlastník daného lesa. Žalobcova argumentace tím, že předmětný objekt nepotlačuje funkci lesa, je tedy irelevantní. Zákon zde tedy nepředpokládá absenci negativních dopadů, ale výslovnou existenci dopadů pozitivních.

29. Argumentaci žalobce, že byl oprávněn předmětné zařízení vybudovat, případně takové škodlivé vlivy povolit s odkazem na § 9 odst. 2 zákona č. 449/2001 Sb. o myslivosti, případně na § 20 odst. 4 lesního zákona, soud považuje za nepřípadnou. Již správní orgán I. stupně opatřil do spisu podklady, které jednoznačně prokazují, že předmětné zařízení neslouží žádným způsobem výkonu myslivosti, tedy že žalobce nevykonává myslivost, ani není členem mysliveckého spolku v dotčené honitbě. Argumentace možností vybudovat a umístit myslivecké zařízení, a to se souhlasem vlastníka dle § 9 odst. 2 zákona č. 449/2001 Sb. o myslivosti, je tak mylná. Pouze pro úplnost soud doplňuje, že i kdyby správní orgány, potažmo soud, přistoupily na výklad žalobce, že zákon o myslivosti mu vybudování či umístění takového zařízení umožňoval, předmětné zařízení nesplňuje jakékoli definice či účel zařízení pro výkon myslivosti (viz dále). Ustanovení § 9 odst. 2 zákona o myslivosti pak neobsahuje povolení *vybudovat a umístit v lese zařízení pro přikrmování, pozorování a lov zvěře a další myslivecké zařízení, tedy i posed* vlastníkem honebního pozemku. Toto ustanovení pouze zakládá nutnost souhlasu vlastníka honebního pozemku v případě, že takové zařízení má být vybudováno či umístěno. K čemuž je rovněž nutno poukázat na poslední větu tohoto ustanovení, tj. „*Ustanovení zvláštních právních předpisů tím nejsou dotčena.*" které jednoznačně míří mj. na stavební zákon, a tedy předpokládá nutnost splnění dalších podmínek.

30. Soud se dále nemůže ztotožnit s žalobcovým výkladem § 125 odst. 2 stavebního zákona. Dané ustanovení stanoví: „*Nejsou-li zachovány doklady, z nichž by bylo možné zjistit účel, pro který byla stavba povolena, platí, že stavba je určena k účelu, pro který je svým stavebně technickým uspořádáním vybavena. Jestliže vybavení stavby vyhovuje několika účelům, má se za to, že stavba je určena k účelu, ke kterému se užívá bez závad.",* a to z několika důvodů. Z tohoto ustanovení sice vyplývá nevyvratitelná domněnka, že stavba je určena k účelu, pro který je svým stavebně technickým uspořádáním vybavena, jak správně žalobce poznamenal, ovšem ta je výslovně vztažena k situaci, kdy nejsou zachovány doklady, z nichž by bylo možné zjistit účel, pro který byla stavba povolena. Argumentace tímto ustanovením pak nemůže být příléhavá, když předmětný objekt není povolenou stavbou a relevantní doklady nikdy nebyly vydány. Zadruhé se v posuzovaném případě ani nejedná o stavební pozemek, nýbrž pozemek lesní, a aplikace této úpravy je tedy vyloučena. Dle § 13 lesního zákona, který stanoví, že využití pozemků určených k plnění funkci lesa k jiným účelům je zakázáno.

31. Argumentace žalobce, že došlo k porušení zásady in dubio pro reo, selhává na již nastíněných okolnostech chybného výkladu zákonných ustanovení, zejména § 13 lesního zákona. Žalobce totiž namítá, že žalovaný a ČIZP nedostatečně prokázali, že předmětný objekt má negativní vliv na les, resp. že funkci lesa potlačuje, což je otázka, která z výše uvedených důvodů není pro řízení důležitá.

32. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že důkazy odborným vyjádřením Ing. Mosteckého a nájemní smlouvou k předmětnému objektu nemohou poskytnout relevantní informace, které by mohly pomoci zjistit skutkový stav. Odborné vyjádření Ing. Mosteckého se zaměřuje na posouzení otázky, zda má předmětný objekt negativní vliv na zvěř či na estetiku lesního biotopu, což však při posuzování oprávněnosti umístění předmětného objektu není relevantní, neboť předmětný objekt by musel funkci lesa plnit, nikoliv ji pouze nenarušovat. Nájemní smlouva rovněž nijak nepotvrzuje, že stavba plní účel lesa, a vypovídající hodnota nájemní smlouvy je ovlivněna tím, že účastníkem smlouvy byl žalobce, tedy v tomto kontextu totožná s tou, kterou by šlo přikládat vlastní výpovědi žalobce k této otázce. Z uvedených důkazů soud tyto důkazy neprováděl a žalobce na provedení těchto důkazu netrval, jak výslovně uvedl při jednání.

33. Námitce žalobce, že ČIZP nevydala rozhodnutí či vyjádření k jeho návrhu na nařízení ústního jednání a žádosti o přerušení řízení, soud nepřisvědčil, neboť správní řád neukládá správnímu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

orgánu povinnost ani možnost vydávat rozhodnutí v těchto věcech. Nařízení ústního jednání dle § 49 správního řádu je zejména v dispozici správního orgánu, který musí posoudit, zda je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. V rámci správního řízení na ústní jednání neexistuje nárok, a návrh na jeho nařízení nezakládá správnímu orgánu žádné oficiální povinnosti. Dle § 64 odst. 3 správního řádu „*V řízení z moci úřední může správní orgán, není-li to v rozporu s veřejným zájmem, na požádání účastníka, pokud s tím všichni účastníci uvedení v § 27 odst. 1 písm. b) souhlasí, z důležitých důvodů přerušit řízení.*" Jestliže pak žalobce nerozporuje důvodnost nevyhovění návrhu na nařízení ústního jednání ani žádosti o přerušení řízení, nezatěžuje takový postup vada, která by měla mít za následek nutnost zrušení rozhodnutí. Jak rovněž žalovaný správně nastínil, mohlo by se jednat v takovém případě pouze o porušení zásady dobré správy spočívajícího v tom, že správní orgán nesdělil informaci o nevyhovění žalobci. Žalobce pak v tomto kontextu nenamítá, že by byl nějakým způsobem zkrácen na svých právech tímto postupem, nýbrž vadu shledává v pouhém procesním postupu samotném.

34. K námitce žalobce, že napadené rozhodnutí ve svém odůvodnění opakovaně odkazuje na rozhodnutí ČIZP, ve svém vyjádření správně žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 161/2013 ze dne 31. 10. 2014: „*Úkolem odvolacího, resp. rozkladového orgánu je zejména reagovat na odvolací, resp. rozkladové námitky (§ 89 odst. 2 věta druhá správního řádu z roku 2004). Z hlediska ekonomie řízení není vyloučeno, aby odvolací orgán argumentaci správního orgánu prvního stupně pouze doplnil. Při soudním přezkumu odvolacího rozhodnutí je třeba vzít v úvahu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek. Mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně.*" Rozhodnutí odvolacího orgánu ze své podstaty totiž nemusí a ani nemůže plně nahrazovat rozhodnutí prvoinstanční, a to ani v právních otázkách, ani ve svém odůvodnění. Příklady odkazů, které v žalobě žalobce předestřel, tj. „*Z obsahu podaného odvolání je patrné, že některé uplatněné odvolací námitky jsou obsahově obdobné jako námitky uplatněné v řízení vedeném ČIZP, proto lze rovněž odkázat na odůvodnění napadeného rozhodnutí.*"; „*K uvedenému pak lze opakovaně poukázat rovněž na rozhodnutí ČIZP č. j. ČIŽP/41/2023/3062, ze dne 14. 3. 2023, kterým byla odvolateli uložena podle ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 282/1991 Sb. pokuta a na rozhodnutí MŽP, OVSS I ze dne 26. 5. 2023, č. j. MZP/2023/500/955. V uvedených rozhodnutích pak správní orgány prokázaly, v čem je potřeba jednání odvolatele považovat z hlediska životního prostředí v lesích za ohrožující.",* odůvodnění doplňují či informují o procesních krocích a argumentech, které již byly učiněny. Žalovaný v těchto případech vyjadřuje souhlas s názorem rozhodnutí ČIZP v odůvodnění i v závěru, přičemž žalobce v tomto kontextu nenamítá konkrétní argumentační nedostatky odůvodnění, pouze vytýká žalovanému formu, ve které tyto argumenty přednesl.

35. Jestliže žalobce vytkl procesní postup žalovaného, který měl spočívat v tom, že z důvodu vadně stanovené lhůty pro splnění uložené povinnosti, nezrušil rozhodnutí ČIZP, ale stanovil novou lhůtu sám, přičemž žalobce nepřednesl argumenty, proč by takovýto postup měl být vadný, nelze ani v tomto postupu spatřovat nezákonnost rozhodnutí žalovaného. Dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu je odvolací orgán oprávněn rozhodnutí nebo jeho část změnit. Lze také přisvědčit žalovanému správnost jeho poukázání na apelační zásadu odvolacího řízení správního, kdy mj. z důvodu hospodárnosti se jeví za vhodné, aby žalovaný jakožto odvolací orgán vady rozhodnutí ČIZP sám napravil. Není tedy zřejmé, z čeho žalobce usuzuje, že žalovaný k takovému postupu nebyl oprávněn, resp. proč by byl postup vrácení věci ČIZP k novému rozhodnutí vhodnější, ale především žalobce neuvedl, jak byl tímto postupem zkrácen na jeho právech.

36. Pokud jde o námitku týkající se délky lhůty ke splnění uložené povinnosti stanovené žalovaným v napadeném rozhodnutí, opět není jasné, v čem spatřuje žalobce její nepřiměřenost, když k tomuto nepřednesl žádné důkazy. Doba strávená stavbou předmětného objektu nevypovídá o lhůtě nutné pro jeho odstranění, je zřejmé, že povaha prací souvisejících s odstraněním stavby se od těch stavebních značně liší. Jestliže se jedná o dřevěnou stavbu o výšce 5,64 m na celkové ploše 5,8 x 6,1 m ukotvenou k zemi 16 vruty bez zpevnění betonem, postavenou svépomocí, nejeví se

soudu tato lhůta nikterak nepřiměřenou. V případě, že se stanovenou lhůtou žalobce nesouhlasí, bylo jeho povinností dodat pro jím tvrzenou nepřiměřenost lhůty důkazy, což však žalobce neučinil. Jako takový důvod pak nelze spatřovat fakt, že žalobce ve stanovené lhůtě plánoval pracovní cesty, když přitom nepřednesl jejich délku, neodůvodnil jejich neodkladnost a rovněž žádným způsobem neodůvodnil, proč by v takovém případě nemohla odstranění stavby zajistit třetí osoba. Lhůta 6 měsíců, ve které by byl žalobce dle svého názoru schopen opatření splnit a která byla žalobcem uvedena v jeho vyjádření, znovu není návrhem, který by byl pro žalovaného závazný či mu ukládal povinnost o něm rozhodnout nebo se k němu vyjádřit. Žalobce v rámci tohoto vyjádření rovněž neposkytl žádné odůvodnění nepřiměřenosti žalovaným stanovené lhůty.

V. Závěr a náklady řízení.

37. Soud nepřisvědčil žádné z žalobních námitek a vzhledem k tomu, že neshledal žádnou procesní vadu způsobující nezákonnost, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí potřebné zrušit, žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
38. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. prosince 2024

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.